

Súd: Krajský súd Prešov
Spisová značka: 3Co/35/2020
Identifikačné číslo súdneho spisu: 8118206839
Dátum vydania rozhodnutia: 29. 09. 2020
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Eva Šofranková
ECLI: ECLI:SK:KSPO:2020:8118206839.1

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Krajský súd v Prešove v senáte zloženom z predsedníčky senátu JUDr. Evy Šofrankovej a členov senátu JUDr. Martina Barana a JUDr. Andreja Radomského v právnej veci žalobkyne: F.. V. Z., nar. XX.XX.XXXX, trvale bytom W. XX, XXX XX H. proti žalovanému: Slovenská republika - Generálna prokuratúra SR, so sídlom Štúrova 2, 812 85 Bratislava, o náhradu škody s príslušenstvom, o odvolaní žalobkyne proti rozsudku Okresného súdu Prešov, č. k. 19C/27/2018 - 173 zo dňa 23.01.2020 jednohlasne takto

rozhodol:

- I. Potvrďuje rozsudok.
- II. Stranám sporu náhradu trov odvolacieho konania nepriznáva.

odôvodnenie:

1. Žalobkyňa sa žalobou podanou na súde prvej inštancie dňa 15.06.2018 domáhala voči žalovanému náhrady škody vyplatením nemajetkovej ujmy a majetkovej ujmy v celkovej sume 20.008,10 eura s 8 % úrokom z omeškania ročne od 11.6.2018 do zaplatenia, pričom svoj návrh odôvodnila tým, že písomným podaním zo dňa 19.08.2015 sa obrátila na Okresnú prokuratúru v Q. so žiadosťou o obratnú písomnú informáciu ohľadne konania vedeného pôvodne pred Vojenskou obvodnou prokuratúrou Q. pod č.k. J. X/XX tak, že v tejto žiadosti položila tri konkrétne otázky. Dôvodom jej žiadosti bola aj skutočnosť, že bola v tom čase už 18-ty rok nezákonne trestne stíhaná, a to napriek tomu, že v dňoch 23.11.2001 - 25.11.2001 došlo ku krádeži originálu a konceptu vyšetrovacieho spisu Z. PZ Q., č.k. D.: Z.-X/XX-XXXX, ktorý sa týkal jej trestnej veci. Uznesením Vojenskej obvodovej prokuratúry Q. č. J. X/XX z 26.04.2002, prokurátor prerušil trestné stíhanie v trestnej veci pre trestný čin krádeže, pretože sa nepodarilo zistiť skutočnosť oprávňujúcu vykonať trestné stíhanie voči určitej osobe. Na Krajskom súde v Prešove podala návrh na preskúmanie zákonnosti postupu a rozhodnutia Krajskej prokuratúry Q., pričom Krajský súd v Prešove rozsudkom, č.k. T./XX/XXXX-XX, zrušil napadnuté rozhodnutia a po tom, čo tento rozsudok nadobudol právoplatnosť, požiadala opätovne o písomné rozhodnutie vo veci žiadosti zo dňa 19.08.2015, kde jej okresný prokurátor v Q. listom zo dňa 10.01.2018 odpovedal v zákonom stanovenej lehote, že jej žiadosti vyhovie a oznamuje jej, že v tomto konaní nebolo vydané žiadne meritórne konečné rozhodnutie vo veci, avšak bolo vydané len procesné rozhodnutie o prerušení trestného stíhania pod sp. zn. J. X/XX zo dňa XX.XX.XXXX. Je teda zrejmé a nepochybné, že je poškodenou osobou, pretože na takéto právne a skutkovo relevantné vyrozumenie čakala viac ako 2 roky. Mala za to, že je preukázané aj to, že prokurátori, ktorí vo veci konali nezákonnými postupmi a rozhodnutiami, jej spôsobili nielen škodu, ale aj degradáciu a dehonestáciu jej mena, vysokej odbornosti, dôveryhodnosti jej osoby s poukazom aj na status advokátky. V roku 2017 absolvovala úspešnú operáciu na S., po ktorej bola takmer rok práceneschopná, pričom dôvodom tejto operácie bol enormný stres aj z týchto nezákonných postupov a nezákonných rozsudkov označených prokurátorov. Následne sa obrátila sa so žiadosťou o predbežné

prerokovanie nároku na náhradu škody na Generálnu prokuratúru v Q. dňa 12.02.2018, na ktorú jej táto poskytla odpoveď dňa 04.06.2018 tak, že táto bola odmietnutá.

2. Okresný súd Prešov, ako súd prvej inštancie (ďalej len „súd prvej inštancie“), napadnutým rozsudkom rozhodol, cit.:

„I. Žalobu z a m i e t a .

II. Náhradu trov konania žalovanej strane n e p r i z n á v a .”

3. Právne súd prvej inštancie vec posúdil podľa ust. § 3, § 5, § 6, § 9, § 17, § 18 ods. 2, ods. 3 zákona č. 514/2003 Z. z. o zodpovednosti za škodu spôsobenú pri výkone verejnej moci v znení neskorších zákonov, ako aj podľa ust. § 16, § 17, § 18 a § 19 zákona č. 211/2000 Z. z., a to informačnom zákone.

4. Súd prvej inštancie svoje rozhodnutie skutkovo odôvodnil tým, že uznesením zo dňa 28. januára 2000 ČVS: Z.-X/XX-XXXX vyšetrovateľ Krajského úradu vyšetrovania Policajného zboru v Q. začal trestné stíhanie a súčasne vzniesol obvinenie žalobkyni pre trestný čin zneužívania právomoci verejného činiteľa podľa § 150 ods. 1 písm. a), ods. 2 písm. a) a c) Trestného zákona, ktorých skutkov sa mala dopustiť ako bývalá riaditeľka Daňového úradu v H., pričom ďalšími rozhodnutiami orgánov činných v trestnom konaní bola v priebehu rokov 2000-2001 obvinená pre ďalšie skutky zneužívania právomoci verejného činiteľa. Podľa uznesenia vyšetrovateľa Okresného úradu vyšetrovania Policajného zboru v Q., D.: J.-XXX/XX-XX zo dňa 25.11.2001 o začatí trestného stíhania, v presne nezistenej dobe od 23.11.2001 do 25.11.200, došlo k odcudzeniu originálu i konceptu vyšetrovacieho spisu z kancelárie vyšetrovateľa na Okresnom úrade vyšetrovania Policajného zboru v Q.. Z uznesenia Vojenskej obvodnej prokuratúry Q. zo dňa XX.X.XXXX č.k. J. X/XX súd zistil, že v tejto trestnej veci pre trestný čin krádeže bolo prerušené trestné stíhanie. Z odôvodnenia tohto uznesenia vyplýva, že „Vyšetrovateľom J. PZ Q. bolo 25.11.2001 začaté trestné stíhanie vo veci trestného činu krádeže podľa § 247 ods. 2 písm. a) Tr. zák., ktorého sa dopustil nezistený páchatel' na vyššie rozpísanom skutkovom podklade. V priebehu prípravného konania bol vypočutý svedok E.. U. D., z ktorého výpovede vyplýva, že 25.11.2001 asi o 09.00 hod. prišiel do budovy Z. PZ Q.. Kľúčom riadne odomkol vchodové dvere a taktiež dvere vedúce na OÚV PZ. Keď prišiel na sekretariát, kde chcel odhlásiť objekt, tento bol otvorený a vnútri sa už nachádzal Q. Z., ktorý mal službu. V E. U. D. potom odišiel do svojej kancelárie, kde pracoval asi do 11.00 hod., no keďže potreboval pečiatku so štátnym znakom, tak zobral kľúče č. XX zo sekretariátu, s ktorými kanceláriu č. XX riadne odomkol. Pri vstupe do kancelárie Q.X.. X. W. si všimol, že balkónové dvere sú otvorené a to obidve krídla, a pred nimi je zhrnutý koberec, pričom pred písacím stolom pri balkónových dverách bol vysypaný obsah výstrojného vaku. Dvere do vedľajšej kancelárie Z. E.. N. Z. boli otvorené a na stole, ako aj na zemi, boli rozhádzané prázdne šanóny na zakladanie písomností. Potom svedok E.. U. D. zavola kolegu Z.X.. X. X., s ktorým túto udalosť telefonicky oznámili Q.X.. X. W. domov na byt, ktorý obratom prišiel na pracovisko a uvedenú skutočnosť následne oznámili na operačné stredisko OR PZ Q., a žiadali o vyslanie výjazdovej skupiny. Vo veci bol vypočutý rovnako aj svedok Z..X.. X. X., ktorého výpoveď korešponduje s priebehom udalosti tak, ako ich opísal svedok E.. U. D.. Ďalej vo veci vypovedali - riaditeľ OÚV PZ Q. - svedok Q..F.. D. V. a jeho zástupca Q..X.. X. W., ktorí totožne popisujú priebeh udalosti od doby, kedy sa o vlámaní dozvedeli tak ako to vo svojich výpovediach uviedli svedok E.. U. D. a svedok Z.. X. X.. Z ich výpovedí taktiež vyplýva technický postup a chod elektronického zabezpečenia predmetného objektu, systém služieb vyšetrovateľov, podmienky odchodov a príchodov na pracovisko a okolnosti ohľadne uloženia trestného spisu vo veci obvinenej F. V. Z. "I. H." a jeho príloh. V uvedenej veci boli ďalej vypočutí svedkovia X.. R. H. a Q. Z., ktorí v inkriminovanej dobe 24.11.2001, po predchádzajúcom telefonickom dohovore prišli krátko pred 18.00 hod. do budovy OÚV PZ Q. hrať stolný tenis, a to v miestnosti na prízemí. Počas toho ako hrali, ich prišiel pozrieť svedok X.. X. Z., ktorý o tejto udalosti vypovedal, pričom uvádza, že on z budovy odchádzal uvedeného dňa asi okolo 19.00 hod., a to spolu so svedkom S.. W. H., ktorý je zamestnaný v C... Ďalej boli v priebehu prípravného konania vypočutí svedkovia: vedúci oddelenia OÚV PZ Q.. Z. X.. Q. F., riaditeľ odboru vyšetrovania ekonomickej činnosti Q..F.. Q. W., vyšetrovateľ KÚV PZ Q. Q. F.. H. X. a vyšetrovateľ U. PZ Q. E.. N. Z., ktorému patrila kancelária, do ktorej sa páchatel' vlámal. Vo veci ďalej vypovedala svedkyňa F. A., V., ktorá uvádza, že 26.11.2001 prišla ráno do práce a do svojej kancelárie, pričom cez okno balkónových dverí videla, že pri zábradlí sú prevrátené kvety s kvetináčmi, čo jej bolo divné, pretože v uvedenej kancelárii sedí už druhý rok, a aj keď bol silný vietor, tak kvetináče

nikdy prevrátené neboli. Ku všetkým okolnostiam, ktoré sú im známe ohľadom hore uvedeného skutku, ktorého sa dopustil neznámy páchateľ, boli vypočítaní aj S. W. M., ktorý pracuje na operačnom stredisku OR PZ Q. ako operátor, a ktorý mal službu v inkriminovanej dobe, Z. Q. Z., zamestnaný na funkcii operačného dôstojníka na OR PZ Q., Q. N. M. - technik, ktorý nezistil žiadnu závalu O. v elektronickom zabezpečovacom systéme. V označenej veci bola 25.11. 2001 vyhotovená zápisnica o ohliadke miesta činu s doplnením z 26.11.2001 a 28.11.2001, spolu s rozsiahlou fotodokumentáciou, na základe ktorej je zrejmé, že páchateľ vytlačil balkónové dvere a poškodil farbu kovového zábradlia balkóna z kancelárie č. XX. Zo zápisnice o použití služobného psa vyplýva, že vzhľadom na značný odstup času a na miesto odchodu páchateľov, ktoré bolo pokryté vrstvou snehu, služobný pes stopu nezachytil. Z odborného vyjadrenia Kriministicko-expertízneho ústavu Z., ktoré bolo zadovážené vyplýva, že na vložkách FAB k dverám kancelárie č. XX, XX a k vchodovým dverám neboli zistené žiadne stopy po pôsobení cudzím predmetom, prípravkom - planžetou. Rovnaká skutočnosť bola zistená k FAB zámku, ktorý podchádza z plechovej skrine. Zo získaných daktyloskopických stôp, iba stopa č. 1 bola vyhodnotená ako vhodná k ďalšiemu skúmaniu, pričom bolo zistené, že je zhodná s predloženými odtlačkami domácej osoby - Q. X.. X. W.. Keďže v uvedenej veci je odôvodnený záver, že na páchaní trestnej činnosti sa podieľalo viac osôb a je možné, že páchatelia boli prepojení s osobou, ktorá mala vedomosť o spôsobe istenia predmetného objektu, pričom mohlo ísť o osoby tak z radu bývalých, ako aj súčasných pracovníkov KÚV PZ Q., a napriek tomu, že Úrad inšpekčnej služby KÚV PZ Z. má v operatívnom - pátracom rozpracovaní za použitia ITP prostriedkov viacerých príslušníkov policajného zboru z OÚV PZ Q. pátranie po páchateľovi trestnej činnosti doposiaľ bezúspešné. Preto s poukazom na horeuvedené skutočnosti a na dôkazný materiál, ktorý bol v priebehu prípravného konania zadovážený, a v ktorom nie je možné zistiť žiadne skutočnosti oprávňujúce vykonať trestné stíhanie voči určitej osobe, bolo potrebné rozhodnúť tak, ako je uvedené vo výrokovej časti tohto uznesenia". Okresná prokuratúra v Q. voči žalobkyni podala obžalobu na Okresný súd Poprad za niektoré zo skutkov, ktoré jej boli kladené za vinu., ale uznesením Krajského súdu v Prešove zo dňa 31. marca 2009 č.k. 1To/51/2008-3884 bol rozsudok súdu, ktorým bola uznaná žalobkyňa vinnou v zmysle obžaloby zrušený a vec vrátená prokurátorovi na došetrenie. Vo veci následne konal Úrad špeciálnej prokuratúry Generálnej prokuratúry Slovenskej republiky. Listom zo dňa 19.8.2015 žalobkyňa požiadala Okresnú prokuratúru Q. o obratnú písomnú informáciu ohľadne konania vedeného pôvodne pod Vojenskou obvodnou prokuratúrou Q. č. J. X/XX tak, že žiadala odpovedať v tejto súvislosti na tieto otázky: 1. aký je konečný výsledok konania vedeného pôvodne pred Vojenskou obvodovou prokuratúrou Q. č.k. J. X/XX, 2. žiada zaslať konečné rozhodnutie v označenej veci s doložkou právoplatnosti a vykonateľnosti, 3. žiada konkretizovať jednotlivé úkony počnúc od právoplatnosti uznesenia č. XPv X/XX z XX.X.XXXX doposiaľ. Uviedla, že je 18. rok trestne stíhaná a to aj napriek tomu, že v dňoch XX.XX.XXXX - 25.11.2001 došlo ku krádeži originálu a konceptu vyšetrovacieho spisu Z. PZ Q. č.k. D.: Z.-X/XX-XXXX, ktorý sa týkal jej trestnej veci a boli odcudzené dokumenty, ktoré jednoznačne preukazovali jej nevinu. Prokurátor Vojenskej obvodnej prokuratúry Q. vydal a podpísal dňa 26.4.2002 uznesenie č. T. X/XX, podľa ktorého bolo prerušené trestné stíhanie v trestnej veci pre trestný čin krádeže, pretože sa nepodarilo zistiť skutočnosti oprávňujúce vykonať trestné stíhanie voči určitej osobe. Má za to, že jej žiadosť je dôvodná a opodstatnená a preto nalieha voči nej o jej obratné vybavenie. Listom zo dňa 25.8.2015 č. Ei X/XX/XXXX-X Okresná prokuratúra Q. oznámila žalobkyni, že „nedisponuje potrebným spisovým materiálom z vyššie označeného trestného konania. Za účelom vybavenia Vašej žiadosti bol dnešného dňa z Vojenského archívu N. vyžiadaný vyšetrovací spis sp.zn. Z.-X/XX-XXXX, ako aj súvisiaci dozorový spis býv. Vojenskej obvodnej prokuratúry Q. č.k. J. X/XX. Týmto Vám oznamujem, že až po jeho doručení tunajšej prokuratúre bude možné vybaviť Vašu žiadosť o poskytnutie písomnej informácie z uvedeného konania." Rozhodnutím zo dňa 29.9.2015 č.k. O. X/XX/XXXX-X Okresný prokurátor v Q. v konaní o vybavení žiadosti o sprístupnenie informácie podľa § 18 ods. 2 zákona č. 211/2000 Z.z. o slobodnom prístupe k informáciám a o zmene a doplnení niektorých zákonov a podľa § 47 Správneho poriadku rozhodol tak, že nevyhovuje žiadosti žiadateľky F. V. Z. doručenej prokuratúre dňa 24.8.2015 o sprístupnenie informácie ohľadne konania vedeného pôvodne pred Vojenskou obvodnou prokuratúrou Q. č. J. X/XX v nasledovnom rozsahu: 1. Aký je konečný výsledok konania vedeného pôvodne pred Vojenskou obvodnou prokuratúrou Q. č. J. X/XX, 2. Žiadam zaslať konečné rozhodnutie v označenej veci s doložkou právoplatnosti a vykonateľnosti, 3. Žiadam konkretizovať jednotlivé úkony počnúc od právoplatnosti uznesenia č. J. X/XX z 26.04.2002 doposiaľ. V odôvodnení tohto rozhodnutia sa uvádza, že „žiadateľke požadované informácie poskytnúť nemožno, lebo žiadateľka požaduje informácie týkajúce sa rozhodovacej činnosti orgánov činných v trestnom konaní." Okresná prokuratúra odkázala na ustanovenia § 11 ods. 1 písm. d) zákona o slobodnom prístupe k informáciám, podľa ktorého povinná osoba (v tomto prípade Okresná prokuratúra v Q.) obmedzí sprístupnenie informácie alebo informáciu nesprístupní, ak sa týka rozhodovacej činnosti

orgánu činného v trestnom konaní okrem informácie, ktorá sa sprístupňuje podľa osobitného predpisu (odkaz na § 55m ods. 5 zákona č. 153/2001 Z. z. o prokuratúre v znení neskorších predpisov), rozhodnutia policajta v prípravnom konaní podľa druhej časti druhej hlavy piateho dielu Trestného poriadku a informácie o vznesení obvinenia vrátane opisu skutku, ak ich sprístupnenie nezakazuje zákon alebo ak ich sprístupnenie neohrozuje práva a právom chránené záujmy. Poukázala aj na to, že podľa § 55m ods. 5 zákona č. 153/2001 Z. z. o prokuratúre v znení neskorších predpisov, prokuratúry sprístupňujú verejnosti na základe žiadosti podľa osobitného zákona (odkaz na zákon o slobodnom prístupe k informáciám) všetky právoplatné uznesenia prokurátora vrátane uznesení, ktoré nie sú rozhodnutiami vo veci samej a obžalobný návrh. Zo žiadosti o poskytnutie informácie vyplynulo, že žiadateľka disponuje uznesením č. J. X/XX zo dňa XX.XX.XXXX, ktorým bolo podľa § 173 ods. 1 písm. e) vtedy účinného Trestného poriadku prerušené trestné stíhanie vo veci trestného činu krádeže podľa § 247 ods. 2 písm. a) Trestného zákona. V zmysle ust. § 11 ods. 1 písm. d) zákona o slobodnom prístupe k informáciám je vylúčené poskytovanie informácií týkajúcich sa rozhodovacej činnosti orgánov činných v trestnom konaní. Požadovanú informáciu žiadateľke nemožno poskytnúť, keďže informácia sa týka rozhodovacej činnosti orgánov činných v trestnom konaní a žiadateľka nie je stranou predmetného trestného konania. Na jej poskytnutie nemá nárok ani podľa zákona o slobodnom prístupe k informáciám, ani podľa Trestného poriadku. Žalobkyňa voči tomuto rozhodnutiu podala odvolanie a žiadala Krajského prokurátora v Q. o zrušenie predmetného rozhodnutia s tým, že cíti byť poškodenou osobou v tejto veci. Rozhodnutím Krajskej prokuratúry Q. zo dňa XX.XX.XXXX č.k. O. XX/XX/XXXX-X bolo jej odvolanie zamietnuté, pričom v odôvodnení tohto rozhodnutia sa uvádza, že sa odvolací orgán stotožňuje so závermi, právnym posúdením a dôvodmi uvedenými v prvostupňovom rozhodnutí, ktoré sú vecné, správne a zákonné. Dňa 5.4.2016 podal Úrad špeciálnej prokuratúry Generálnej prokuratúry Slovenskej republiky podľa voči žalobkyni na Špecializovaný trestný súd v Q. obžalobu sp.zn. W./X P. XX/XX/XXXX-XX pre trestné činy zneužívania právomoci verejného činiteľa podľa § 158 Trestného zákona a prijímania úplatku podľa § 160 Trestného zákona. Uznesením Špecializovaného trestného súdu v Q. zo dňa 3. augusta XXXX č.k.:Q./XX/XXXX-XXXX bola táto obžaloba odmietnutá a vec vrátená prokurátorovi pre závažné procesné ustanovenia zabezpečujúce práva obhajoby. Uznesenie nadobudlo právoplatnosť dňa 28.03.2017, po tom čo uznesením Najvyššieho súdu Slovenskej republiky z 28.3.2017 č.k. T. XX/XXXX bola sťažnosť prokurátora Úradu špeciálnej prokuratúry Generálnej prokuratúry Slovenskej republiky zamietnutá ako nedôvodná. Rozsudkom Krajského súdu v Prešove zo dňa 29.09.2017 č.k. 3S/45/2015-95 bolo zrušené rozhodnutie Krajskej prokuratúry v Q. zo dňa 23.októbra 2015 číslo: O. XX/XX/XXXX-X v spojení s rozhodnutím Okresnej prokuratúry Q. zo dňa 29.septembra 2015 číslo: O. X/XX/XX/XX-X a vec vrátená Okresnej prokuratúre Q. na ďalšie konania. Z odôvodnenia tohto rozhodnutia súd zistil, že žaloba bola dôvodná, lebo rozhodnutia správnych orgánov sú nepreskúmateľné pre nedostatok dôvodov. Krajský súd v Prešove uzavrel, že aby bolo možné v tomto prípade posúdiť zákonnosť rozhodnutia správneho orgánu, či požadované informácie nebolo možné v zmysle § 11 ods. 1 písm. d) zákona č. 211/2000 Z.z. sprístupniť bolo potrebné, aby bolo rozhodnutie náležite odôvodnené, z akých dôvodov sa nejedná o informácie, na ktoré sa vzťahuje výnimka uvedená v § 11 ods. 1 písm. d) zákona č. 211/2000 Z.z., teda že nejde o informácie, ktoré sa sprístupňujú podľa § 55m ods. 5 zákona č. 153/2001 Z.z., lebo v prvostupňovom rozhodnutí o tom nie je žiadna zmienka. Prvostupňové rozhodnutie je všeobecné, formálne, nepreskúmateľné. Aj napriek povinnosti odvolacieho orgánu preskúmať napadnuté rozhodnutie v celom rozsahu s touto podstatnou skutočnosťou sa odvolací orgán nevysporiadal a takéto nepreskúmateľné rozhodnutie potvrdil, aj keď atribút zákonnosti nespĺňalo. Z uvedených dôvodov je nezákonné aj rozhodnutie žalovaného. Vzhľadom na nepreskúmateľnosť rozhodnutí správnych orgánov nie je možné posúdiť splnenie podmienok pre sprístupnenie informácií požadovaných žalobkyňou. Rovnako je potrebné konštatovať, že aj keď sa javí, že povinná osoba so spisovým materiálom - dozorovým spisom sp. zn. O. X/XX/XXXX ako aj so súvisiacim spisom bývalej Vojenskej obvodnej prokuratúry Q. č.k. J. X/XX disponovala (tvorili prílohu predkladacej správy Okresnej prokuratúry Q. zo dňa 14.10.2015 č. O. X/XX/XXXX-X) tento nie je súčasťou administratívneho spisu, čo tiež znemožnilo správne súdu preskúmať zákonnosť postupu správnych orgánov v tom zmysle, či skutkový stav ktorý vzal orgán verejnej správy za základ napadnutého rozhodnutia má oporu v zadovážených dôkazoch - listinách. Podľa krajského súdu úlohou správneho orgánu v ďalšom konaní bude opätovne, v lehote stanovenej zákonom č. 211/2000 Z.z., rozhodnúť o žiadosti žalobkyne o sprístupnenie informácií, riadiac sa záväzným právnym názorom správneho súdu vysloveným v tomto rozsudku a rozhodnutie náležite odôvodniť tak, aby odôvodnenie poskytovalo skutkovú a právnu oporu výroku rozhodnutia. Zo správy Úradu špeciálnej prokuratúry Generálnej prokuratúry Slovenskej republiky zo dňa 9.12.2019 súd zistil, že „prokuratúre bol doručený vyšetrovací spis vyšetrovateľa spolu s jeho návrhom na zastavenie trestného stíhania. V súčasnosti prokurátor vyhotovuje mediotórne

rozhodnutie, ktoré bude vydané v najbližších pracovných dňoch". Listom zo dňa 10.01.2018 Okresná prokuratúra Q. č. O. X/XX/XXXX-XX oznámila žalobkyni, že jej žiadosti vyhovuje oznamuje, že v konaní vedenom pôvodne pred Vojenskou obvodnou prokuratúrou Q. pod č. J. X/XX nebolo vydané žiadne meritórne (konečné) rozhodnutie vo veci, bolo vydané len procesné rozhodnutie o prerušení trestného stíhania sp. zn. J. X/XX zo dňa 26.04.2002. Uvedené rozhodnutie pripojene zasiela vo fotokópii v takej podobe, v akej sa nachádza vo vyšetrovacom spise, teda bez doložky jeho právoplatnosti a vykonateľnosti. Po vydaní uznesenia o prerušení trestného stíhania sp. zn. J. X/XX zo dňa 26.04.2002 bolo vykonané operatívne preverovanie, pričom v rámci operatívneho rozpracovania nebol zistený páchatel', resp. páchatelia trestného činu. Bližšia konkretizácia týchto úkonov operatívneho preverovania nie je súčasťou príslušného vyšetrovacieho spisu, teda prokuratúra nedisponuje uvedenou informáciou, pričom zároveň je potrebné poznamenať, že uvedené úkony spadajú pod režim utajenia. Zo spisu Okresného súdu Poprad sp.zn. 12C 226/2004 súd zistil, že v tejto veci žalobkyňa U. Q., správkynia konkurznej podstaty H. I. H. s.r.o. v konkurze so sídlom v H., žalovala o vydanie bezdôvodného obohatenia žalovaných 1. X.. W. Z. a žalobkyňu., pričom v priebehu konania zobrala žalobu v celom rozsahu späť a uznesením Okresného súdu Poprad zo dňa 28.05.2019 č.k. 12C 226/2004-1853 bolo konanie zastavené s tým, že obom žalovaným bol priznaný nárok na náhradu trov konania a na odvolanie žalobkyne, ktorá nesúhlasila so späťvzatím žaloby a zastavením konania, bolo toto uznesenie odvolacím Krajským súdom v Prešove uznesením zo dňa 17. októbra 2019, č.k. 15Co/53/2019-1918 potvrdené.

5. Súd prvej inštancie svoje rozhodnutie právne odôvodnil tým, že predmetom konania je nárok žalobkyne na náhradu škody vyplatením nemajetkovej ujmy vo výške 20.008,10 eura s prísl. z dôvodu zodpovednosti štátu za škodu spôsobenú pri výkone verejnej moci nesprávnym úradným postupom, ktorý právny nárok sa riadi zákonom č. 514/2003 Z.z. o zodpovednosti za škodu spôsobenú pri výkone verejnej moci a v znení niektorých zákonov. Súdna teória poukazuje na to, že pre priznanie nároku na náhradu nemajetkovej ujmy v peniazoch súd musí mať preukázanú najmä skutočnosť, že zadosťučinenie podľa prvého odseku § 17 citovaného zákona nie je postačujúce, predovšetkým z hľadiska intenzity, trvania a rozsahu nepriaznivých následkov vzniknutých žalobcovi vzhľadom na jeho postavenie v rodine a spoločnosti a podobne. Hoci výšku nemajetkovej náhrady súd určuje voľnou úvahou, nemôže ísť o nepreskúmateľnú úvahu, resp. o svojvoľnú úvahu. Určenie výšky nemajetkovej ujmy má byť (vzhľadom na okolnosti konkrétneho prípadu) v súlade s požiadavkou spravodlivosti. Súd musí mať preukázanú najmä skutočnosť, pre ktorú dospel k záveru, že zadosťučinenie podľa prvého odseku § 17 citovaného zákona nie je postačujúce, predovšetkým z hľadiska intenzity, trvania a rozsahu nepriaznivých následkov vzniknutých žalobcovi vzhľadom na jeho postavenie v rodine a spoločnosti a podobne. Súd poukazuje v tejto súvislosti aj na rozhodnutie Ústavného súdu Slovenskej republiky a to uznesenie zo dňa 15. augusta 2018 sp.zn. I.ÚS 285/2018-18, z ktorého cituje: „17. Základné právo na náhradu škody spôsobenej nesprávnym úradným postupom v zmysle článku č. 46 odsek 3 ústavy nie je absolútne, ale v záujme zabezpečenia právnej istoty podlieha (článok 46 odsek 4 v spojení s článkom 51 odsek 1 ústavy) zákonným obmedzeniam upravujúcim predpoklad) na jeho uplatnenie (III. ÚS 155/2011. Podmienky, za ktorých vzniká právo na náhradu škody spôsobenej nesprávnym úradným postupom štátneho orgánu upravuje zákon č. 514/2003 Z. z. o zodpovednosti za škodu spôsobenú pri výkone verejnej moci. Tento zákon v ustanovení § 17 odsek 1 a 2 priznáva poškodeným, ktorým vznikla škoda nesprávnym úradným postupom, právo na úhradu skutočnej škody a ušlého zisku. Priznáva im aj právo na náhradu nemajetkovej ujmy a to za súčasného splnenia dvoch podmienok: 1), že samotné konštatovanie porušenia práva nie je dostatočným zadosťučinením vzhľadom na spôsobenú ujmu a 2), že nie je možné túto vzniknutú ujmu uspokojiť inak, čo môže byť napríklad formou verejného ospravedlnenia, uverejnením rozsudku, znením jeho odôvodnenia a podobne... Dôkazné bremeno sa chápe v spojitosti s procesnou zodpovednosťou účastníka konania za to, že ak v konaní neboli preukázané jeho tvrdenia, prejaví sa to v jeho procesnom neúspechu. Označenie rozhodujúcich skutočností znamená prezentovanie okolností, od ktorých žalobca v súdnom spore odvažuje opodstatnenosť svojho návrhu a ich označenie ma aj procesnoprávne dôsledky... Nemajetková ujma predstavuje zásah do inej než majetkovej sféry poškodeného, a teda môže predstavovať rôzne negatívne následky do osobnostnej integrity poškodeného vyplývajúce na jeho česť, vážnosť, povesť, doterajší súkromný a pracovný život, rodinné vzťahy, spoločenské postavenie a podobne. Zákon pri určovaní výšky nemajetkovej ujmy výslovne, demonštračným výpočtom, stanovuje kritériá, ktoré je potrebné vždy posúdiť s ohľadom na konkrétne skutkové okolnosti každého individuálneho prípadu. Stanovenie výšky nemajetkovej ujmy nie je tak ponechané na ľubovôľu súdu. ale musí byť založené na konkrétnych a preskúmateľných hľadiskách, ktoré musia vychádzať

zo skutkového stavu na základe dokazovania vykonaného najmä na zisťovanie konkrétnych následkov v jednotlivých oblastiach spoločenského života dotknutej osoby, v ktorom smere dôkazné bremeno zaťažuje poškodeného. V tejto súvislosti možno vo všeobecnosti konštatovať, že určujúcim vodítkom pre stanovenie výšky nemajetkovej ujmy by mala byť jej primeranosť. Z uvedenej právnej úpravy, ktorá stanovuje okruh skutočností, na ktoré je potrebné pri určení výšky peňažnej náhrady nemajetkovej ujmy prihliadnuť, potom vyplýva, že nárok na peňažnú náhradu nemajetkovej ujmy nemožno vyvodiť už zo samotnej existencie nesprávneho úradného postupu, bez zreteľa na následky dopadu vzniknutej ujmy na jednotlivé stránky života dotknutej osoby, závažnosť ujmy a okolnosti, za ktorých k nej došlo... Odvolací súd poukazuje na to, že nečinnosť orgánu verejnej moci, či zbytočné prietahy v konaní nepochybne znamenajú samé o sebe pre poškodeného určitú imateriálnu ujmu, to však ale poškodeného nezabavuje povinnosti preukázať, v prípade uplatňovania jej peňažnej náhrady, vznik tejto nemajetkovej ujmy v jednotlivých oblastiach života a intenzitu zásahu, ako aj to, že iba samotné konštatovanie porušenia práva nie je dostatočne účinným a efektívnym prostriedkom na vyváženie či zmiernenie tejto vzniknutej ujmy. Hoci aj v dôsledku neprimerane dlhotrvajúceho konania možno ujmu spočívajúcu v neistote poškodeného ohľadne výsledku konania predpokladať, je ale už predmetom ďalšieho dokazovania posudzovanie, či ide o ujmu nepatrnú alebo značnú, kedy je na poškodenom, aby svoje tvrdenia o existencii takých relevantných skutočností, ktoré umocňujú hĺbku zásahu alebo významne ovplyvňujú jeho životnú situáciu, hodnoverne v konaní preukázal... Súd prvej inštancie tak vychádzal zo správneho právneho názoru, že nesprávny úradný postup nemožno považovať bez ďalšieho za konanie, v dôsledku ktorého by žalobcovi automaticky prináležal nárok na peňažnú náhradu nemajetkovej ujmy a správne v tomto smere uzavrel, že žalobca dostatočne spoľahlivo nepreukázal dôvodnosť uplatnenej peňažnej náhrady nemajetkovej ujmy, keď náležite nepreukázal vznik konkrétnych nepriaznivých následkov, ktoré mu mali v súvislosti s nesprávnym úradným postupom vzniknúť a jeho všeobecné tvrdenia v tomto smere tak zostali v konaní dôkazné nepodložené. Vo vzťahu k skúmaniu splnenia zákonom stanovených predpokladov vzniku nároku na náhradu nemajetkovej ujmy súd prvej inštancie dospel k správnejmu záveru, že podanej žalobe nemožno vyhovieť, nakoľko žalobca, ktorý v tomto smere nenavrhol žiadne dokazovanie poukazovaním na to, že vznik takejto ujmy sa v prípade porušenia práva na prejednanie veci v primeranej lehote prezumuje, náležite nepreukázal existenciu ani rozsah kvalifikovaných nepriaznivých následkov, ktoré mu mali vzniknúť v súvislosti s nesprávnym úradným postupom Okresného súdu Bratislava III. V tejto súvislosti je správny aj záver súdu prvej inštancie, že žalobcu v spore zaťažovalo dôkazné bremeno spočívajúce v povinnosti preukázať (aspoň v základnom rozsahu) skutočnosti, z ktorých by vyplývalo, že mu v dôsledku nesprávneho úradného postupu okresného súdu vznikla nemajetková ujma, na ktorej reparáciu je potrebné priznať aj náhradu v peniazoch. Odvolací súd, vychádzajúc z ustálenej rozhodovacej praxe všeobecných súdov, a rovnako Ústavného súdu Slovenskej republiky (napr. uznesenie sp. zn. IV. ÚS 1/2012 poukazuje na to, že dôkazná povinnosť na preukázanie splnenia kvalifikovaných podmienok pre priznanie nemajetkovej ujmy, ako i kritérií pre určenie jej výšky, stíha výlučne poškodeného". Súd v zmysle vyššie uvedenej právnej úpravy a rozhodnutí súdov konštatuje, že právna úprava zodpovednosti štátu podľa zákona č. 514/2003 Z.z. smeruje k tomu, aby ak rozhodnutím alebo nesprávnym úradným postupom zodpovedných subjektov za určitých zákonných predpokladov dôjde k škode, túto škodu odčiniť a nahradiť. Zodpovedné subjekty nemožno postihovať podľa tohto zákona za každé rozhodnutie, ktoré bolo riadnymi alebo mimoriadnymi prostriedkami zrušené alebo za každý nesprávny úradný postup., pretože ani v najdokonalejšom systéme práva demokratického štátu nemožno predpokladať a očakávať, že nedôjde k pochybeniam výkladu práva ľuďmi aplikujúcimi toto právo. Z tohto dôvodu je právny systém nastavený tak, aby bolo možné takéto pochybenia napraviť opravnými prostriedkami a pri posudzovaní porušenia práva je potrebné zohľadňovať intenzitu a závažnosť porušenia práva., pretože nie každé porušenie práva je spôsobilé vyvolávať také dôsledky a následky, ktoré môžu objektívne a subjektívne viesť k vzniku škody. V tomto prípade porušenie práva podľa žalobkyne spočívalo vo vydaní nezákonného rozhodnutia a v nesprávnom úradnom postupe okresnej aj krajskej prokuratúry, kedy okresná prokuratúra vydala rozhodnutie nie v zákonnej lehote a obe rozhodli v rozpore s informačným zákonom. Súd podľa okolností prípadu konštatuje, že okresná prokuratúra mala vec vybaviť v lehote zákonných 8 dní plus ďalších 8 dní z dôvodov vyžiadania si spisu od doručenia žiadosti, ktorá bola doručená 24.08.2015, teda v lehote 16 dní od doručenia a vydala rozhodnutie dňa 29.09.2015 teda oneskorene a odvolanie voči tomuto rozhodnutiu bolo krajskou prokuratúrou zamietnuté, ale obe rozhodnutia boli v správnom konaní zrušené ako nepreskúmateľné pre nedostatok dôvodov. Súd v kontexte vykonaného dokazovania zistil, že toto svojím obsahom aj podstatou nie závažné porušenie práva, ktorého sa dopustili prokuratúry, ani nebolo spôsobilé vyvolať žalobkyni žiadnu ujmu nie to ujmu ňou tvrdenu. Súd je presvedčený, že samotné konštatovanie porušenia práva je dostatočné a nezakladá

objektívny nárok na použitie prísnejších ustanovení v zmysle zákona. Keďže k ujme samotnej nemohlo dôjsť, je bezpredmetné vykonávať dokazovanie navrhnuté žalobkyňou, a ak nie je škoda, nemožno uvažovať o príčinnej súvislosti v danom prípade. Súd po vykonaní dokazovania, tak ako vyslovil aj v predbežnom právnom názore, deklaruje, že je potrebné odlíšiť tie konania, o ktorých žalobkyňa tvrdí, že bola neoprávnene trestne stíhaná od tohto konania, ktorého skutkový základ je predmetom tejto žaloby. Pokiaľ by skutkovým základom pre škodu v tejto veci, teda nemajetkovú ujmu vo výške 20.000 eur a poštové vo výške 8,10 eur, mal byť skutok, ktorý bol predmetom rozhodnutia Krajského súdu v Prešove, súd konštatuje, že žalobkyňa túto informáciu o tomto konaní mala už zo skoršieho konania., a tak je otázne, či samotné porušenie práva na informácie, mohlo v konečnom dôsledku privodiť žalobkyni nejakú takú škodu, o ktorej tvrdí, že sa jej stala práve v dôsledku tohto porušenia práva. Z tohto dôvodu pokiaľ aj žalovaná strana poukázala na nedostatok príčinnej súvislosti, súd konštatuje, že nie je daná príčinná súvislosť medzi porušením práva a vznikom ujmy, ktorú žalobkyňa požaduje., žalobkyňa neunesla dôkazné bremeno o preukázaní tejto skutočnosti. Súdu sa javí, že žalobkyňa sa cíti byť dotknutá vo svojom osobnom, aj profesionálnom živote trestným stíhaním, ktoré sa vedie za skutok zneužívania právomoci verejného činiteľa, ohľadom ktorého doteraz teraz koná Úrad špeciálnej prokuratúry, Generálnej prokuratúry SR., a nie tým, že jej nebola poskytnutá informácia z Okresnej prokuratúry Prešov a Krajskej prokuratúry v Prešove., keďže toto trestné stíhanie bude čoskoro zastavené, ako to súdu oznámil tento úrad, bude samozrejme dôvodné zo strany žalobkyne domáhať sa žalobou náhrady škody voči štátu. V tomto konaní a za skutok, ktorý žalobkyňa označila za porušenie svojho práva zo strany prokuratúr, je nárok na nemajetkovú ujmu podľa súdu nedôvodný a nie je daná príčinná súvislosť medzi porušením práva zo strany prokuratúr a samotnou jej ujmu tak, ako ju žalobkyňa v žalobe a následne súdu vysvetlila a odôvodnila., ale ani nepreukázala. Preto súd jej žalobu zamietol. Pokiaľ žalobkyňa žiadala aj majetkovú ujmu a to poštovné., tak ak ide o výdavky a trovy súvisiace so správnym konaním, o trovách tohto konania rozhodol správny súd., preto žiadať túto náhradu taktiež súd nepovažuje za dôvodné.

6. O trovách konania súd prvej inštancie rozhodol v súlade s ust. § 255 Civilného sporového poriadku, pričom v danom prípade vo veci mal úspech žalovaný, ale tento výslovne prehlásil, že trovy konania neuplatňuje, preto súd rozhodol tak, že mu náhradu trov konania nepriznáva.

7. Proti rozsudku podala včas odvolanie žalobkyňa s tým, že napadnutý rozsudok súdu prvej inštancie považuje v celom rozsahu za nezákonný, skutkovo a právne nepreskúmateľný, nejasný, neurčitý a nepresvedčivý, v odôvodnení ktorého zákonný sudca iba formálne opísal písomné podania sporových strán žurnalizované v spise, bez ich akejkoľvek právnej, skutkovej a vecnej analýzy a následne sa veľmi dôsledne zaoberal len obhajovaním a vyvíňovaním právoplatne dokázaného nezákonného konania a rozhodovania žalovanej strany, konkrétne prokurátorov F. X. P. a F. Q. X.. Tým sudca prvej inštancie nezabezpečil nielen rovnosť strán v spore, ale uprel aj právo žalobkyne na spravodlivé súdne konanie. Napadnutý rozsudok trpí nedostatkom riadneho a vyčerpávajúceho odôvodnenia, je v celom svojom rozsahu právne a skutkovo nedostatočne odôvodnený, nezrozumiteľný, čo samo o sebe zakladá jeho nezákonnosť v celom rozsahu. Druhou odvolacou námietkou žalobkyne bola skutočnosť, že rozsudok vo veci bol zákonným sudcom vyhlásený na pojednávaní dňa 23.01.2020 za osobnej neprítomnosti žalobkyne, pritom jej osobná neprítomnosť na nariadenom pojednávaní bola riadne a včas písomne oznámená a doložená dokladom práceneschopnosti, čo však zákonná sudkyňa špekulatívne a účelovo do zápisnice z pojednávania zo dňa 23.01.2020 neuviedla. Treťou odvolacou námietkou žalobkyne bola skutočnosť, že v označenej právnej veci žiadne písomné vyhotovenie rozsudku doručované zo strany súdu jej ako žalobkyni nebolo, nakoľko jej ako fyzickej osobe, nebol do 19.04.2020 doručený rozsudok do vlastných rúk a nemala ani žiadnu vedomosť o tom, že by predseda súdu zo závažných dôvodov rozhodol inak. Samotný napádaný rozsudok má v celom svojom rozsahu vysoko špekulatívny, všeobecný, nekonkrétny a zahmlievací charakter s jednoznačným príkazom a dohľadom rôznymi filozofickými nezmyslami doslova vyvinúť zákonným právoplatným rozsudkom Krajského súdu v Prešove, č. k. 3S/45/2015 - 95 z 29.09.2017, dokázané nezákonné rozhodovanie a nesprávny úradný postup nielen okresného prokurátora F. X. P., ale aj krajského prokurátora F. Q. X.. Ak použil F. X. P., poverený výkonom funkcie okresného prokurátora, pri rozhodovaní ustanovenia zákona č. 211/2000 Z. z. o slobodnom prístupe k informáciám, tak je preukázané, že žiadosť žalobkyne z 19.08.2015 bola vybavená po viac ako 30-tich dňoch vydaním rozhodnutia, a teda predmetná osoba porušila ust. § 17 ods. 1, 2, 3 zákona č. 211/2000 Z. z., pričom žalobkyňa nebola oboznámená s predĺžením lehoty na jej vybavenie. Podľa názoru žalobkyne ide o pozoruhodný právny chaos, zmätok a nedôslednosť štátnych zamestnancov Krajskej prokuratúry Q., ktorá zo zákona má chrániť zákonnosť a ústavnosť, pretože mala

vydať opravné uznesenie. Štátni zamestnanci, a to prokurátori, preukázateľne urobili z práva neprávom. Krajský súd v Prešove svojím zákonným ústavne súladným a spravodlivým rozsudkom XS/XX/XXXX - XX, zrušil žalobou napadnuté rozhodnutie aj Krajskej prokuratúry Q., aj Okresnej prokuratúry Q. z dôvodu ich nezákonnosti, všeobecnosti, formálnosti a nepreskúmateľnosti pre nedostatok dôvodov. Po tomto rozhodnutí jej okresný prokurátor svojím vlastnoručne podpísaným listom z XX.XX.XXXX E i X/XX/XXXX - XX, v zákonom stanovenej lehote písomne odpovedal, že jej žiadosti vyhovuje a oznamuje jej, že v konaní vedenom pod J. X/XX nebolo vydané žiadne meritórne, teda konečné rozhodnutie vo veci, bolo vydané len procesné rozhodnutie o prerušení trestného stíhania zo dňa 26.04.2002. Je teda zrejmé, že žalobkyňa ako poškodená osoba, ktorej vyšetrowaný spis, teda jeho originál a koncept bol ukradnutý, bola poškodená a zároveň bola zmarená spravodlivosť pri vyšetrowaní. Vyšetrowanie krádeže spisu nie je doteraz ukončené konečným rozhodnutím, rekonštrukcia spisu nebola vykonaná pod dozorom prokurátora a zákonným spôsobom a žalobkyňa je 20-ty rok neúčinne trestne stíhaná na základe torza vyšetrowacieho spisu, pričom na tieto informácie čakala viac ako 2 roky. V postupe orgánov činných v trestnom konaní už od začiatku trestného stíhania a vznosenia obvinenia na jej osobu dochádza k závažným pochybeniam a hrubému porušovaniu jej práv, ktoré hraničia so zneužívaním právomoci orgánov činných v trestnom konaní. Keďže konajúci sudca predmetný právny prípad nezvládol po odbornej ani po vecnej stránke a absolútne nedostatočne zákonne, vecne, právne a skutkovo odôvodnil svoj arbitrárny rozsudok, navrhuje, aby odvolací súd po preskúmaní všetkých skutočností konal v rámci odvolania verejne a aby následne vydal vo veci rozhodnutie, ktorým ňou podanej žalobe vyhovie v celom rozsahu a prizná jej náhradu trov celého konania.

8. Na výzvu súdu prvej inštancie, aby sa žalovaný vyjadril k žalobkyňou podanému odvolaniu, tento písomne listom zo dňa 28.05.2020 sa k podanému odvolaniu nevyjadril, iba požiadal o oznámenie skutočnosti, či predmetný rozsudok už nadobudol právoplatnosť a v prípade, že právoplatnosť nadobudol, žiadal o zaslanie doložky právoplatnosti k predmetnému rozhodnutiu. Sporové strany písomné podanie odvolacej repliky a dupliky nevyužili.

9. Krajský súd v Prešove (ďalej len „odvolací súd“) príslušný na rozhodnutie o odvolaní podľa ust. § 34 zákona č. 160/2015 Z.z. Civilný sporový poriadok (ďalej len „CSP“), v zmysle zásad ust. § 470 ods. 1 a 2 CSP vzhľadom na včas podané odvolanie preskúmal napadnutý rozsudok, ako aj konanie mu predchádzajúce v zmysle zásad vyplývajúcich z ust. § 379 a nasl. CSP bez nariadenia pojednávania (§ 380 CSP a contrario) s tým, že miesto a čas vyhlásenia rozhodnutia oznámil na úradnej tabuli Krajského súdu v Prešove a na jeho webovej stránke najmenej 5 dní vopred a dospel k záveru, že odvolanie žalobkyne nie je dôvodné. Zároveň odvolací súd uvádza, že písomne listom zo dňa 22.09.2020 oznámil žalobkyňi prostredníctvom odpovede na jej žiadosť aj termín verejného vyhlásenia rozhodnutia vo vyššie uvedenej veci, ktorý bol vytyčený na deň 29.09.2020 o 10.40 hodine v budove Krajského súdu v Prešove.

10. V odvolacom konaní z dispozičnej zásady vyplýva, že odvolací súd vec prejednal v medziach, v ktorých sa odvolateľ domáha prieskumu. Určením rozsahu napadnutia rozhodnutia súdu prvej inštancie odvolateľ nielen vymedzuje to, ohľadne akých výrokov rozhodnutia súdu prvej inštancie nastal suspenzívny účinok odvolania, ale súčasne stanoví medze, v ktorých je odvolací súd oprávnený a povinný rozhodnutie súdu prvej inštancie preskúmať.

11. Odvolací súd v odvolacom konaní posúdil relevantnosť konkrétnych odvolacích dôvodov v kontexte s odvolacími dôvodmi, teda to, či súd prvej inštancie na zistený skutkový stav správne, v úplnosti aplikoval príslušné právne predpisy, či svoje rozhodnutie riadne odôvodnil, to všetko s prihliadnutím na to, že v odôvodnení rozhodnutia nemusí byť daná odpoveď na každú námietku alebo argument v opravnom prostriedku, ale iba na tie, ktoré majú rozhodujúci význam pre rozhodnutie o odvolaní (pozri rozhodnutie Ústavného súdu Slovenskej republiky sp. zn. II. ÚS/78/05). Súd prvej inštancie v dostatočnom rozsahu zistil skutkový stav a zo zistených skutočností prijal správny právny záver. Keďže ani v priebehu odvolacieho konania sa na týchto skutkových a právnych zisteniach nič nezmenilo, odvolací súd si osvojil náležité a presvedčivé odôvodnenie rozhodnutia súdu prvej inštancie, na ktoré v plnom rozsahu odkazuje a vo vzťahu k odvolacím námietkam poukazuje na ust. § 387 ods. 2 CSP.

12. Na potvrdenie správnosti prvoinštančného rozhodnutia a k odvolacím námietkam uvádza odvolací súd nasledovné.

13. Odvolací súd poukazuje na skutočnosť, že dokazovanie je procesný postup, ktorý je založený na vykonávaní jednotlivých dôkazných prostriedkov súdom a ich následnom zhodnotení. Význam dokazovania teda spočíva v získaní dôležitých poznatkov, na základe ktorých súd stanoví skutkový stav v prejednávanej veci, a z ktorého potom vychádza a ktorý následne aplikuje aj konkrétnu právnu normu, resp. právne normy, teda rozhoduje. Zistenie skutkového stavu, ktoré objektívne zodpovedá stavu veci, je jednou z najdôležitejších činností v rámci sporového konania, pretože je základným predpokladom vôbec pre rozhodnutie súdu. Dôkazmi overený skutkový stav je významný však z hľadiska posúdenia správnosti tvrdení strán sporu a unesenia dôkazného bremena, ktoré je predpokladom ich úspešnosti, a to obzvlášť v sporovom konaní (pozri rozsudok NS SR sp. zn. 4Cdo/256/2012). Odvolací súd tiež zdôrazňuje aj to, že súd nemusí rozhodovať v súlade so skutkovým a právnym názorom strany sporu a procesný postoj strany sporu zásadne nemôže bez ďalšieho dokazovania implikovať povinnosť súdu akceptovať návrhy, procesné úkony a obsah opravných prostriedkov a rozhodovať podľa nich. Súdy sú povinné na všetky uvedené procesné úkony primeraným, zrozumiteľným a ústavne akceptovateľným spôsobom reagovať súladne s platným procesným poriadkom, a to aj pri rešpektovaní druhu civilného procesu, v ktorom strana sporu uplatňuje svoj nárok alebo sa bráni proti jeho uplatneniu, prípadne štádia samotného civilného procesu. Pokiaľ sa odvolateľka nestotožňuje s vyhodnotením ňou uvádzaných dôkazov, odvolací súd poukazuje na skutočnosť, že to, že odvolateľka sa s názorom súdu prvej inštancie nestotožňuje, nepostačuje sama o sebe na prijatie záveru o zjavnej neodôvodnenosti alebo arbitrárnosti napadnutého rozhodnutia. Aj stabilná rozhodovacia činnosť Ústavného súdu (II. ÚS/4/94, II. ÚS/3/97, I. ÚS 204/2010) rešpektuje názor, podľa ktorého nemožno právo na súdnu ochranu stotožňovať s procesným úspechom, z čoho vyplýva, že všeobecný súd nemusí rozhodovať v súlade so skutkovým a právnym názorom sporových strán, vrátane ich dôvodov a námietok.

14. Výklad a aplikácia zákonných predpisov zo strany súdu prvej inštancie uvedená v rozhodnutí vo veci samej, bola v súlade s účelom základného práva na súdnu ochranu, ktorým bolo poskytnutie materiálnej ochrany zákonnosti tak, aby bola zabezpečená spravodlivá ochrana práv a oprávnených záujmov strán sporu. Aplikáciou a výkladom týchto ustanovení súdom prvej inštancie nedošlo k obmedzeniu tohto základného práva v rozpore s jeho podstatou a zmyslom.

15. K prvej odvolacej námietke, že rozsudok trpí nedostatkom riadneho a vyčerpávajúceho odôvodnenia, je nedostatočne odôvodnený, nezrozumiteľný a nepreskúmateľný, odvolací súd uvádza, že Civilný sporový poriadok určuje základné obsahové náležitosti a kvalitatívne požiadavky na odôvodnenie rozsudku, ktoré sú presne uvedené v ust. § 220 ods. 2 Civilného sporového poriadku. Z tohto ustanovenia sa dá vyvodit' aj záväzná logická štruktúra odôvodnenia. Po preskúmaní rozhodnutia súdu prvej inštancie odvolacím súdom možno konštatovať, že súd vydal rozhodnutie, ktoré spĺňa požiadavky na odôvodnenie rozsudku podľa § 220 ods. 2 Civilného sporového poriadku. V prvom rade sa súd prvej inštancie riadne zaoberal tým, čoho sa žalobkyňa domáhala, aké skutočnosti tvrdila, a aké dôkazné prostriedky označila, riadne sa zaoberal vyjadreniami žalovaného a prostriedkami jeho procesnej obrany a taktiež komplexne posúdil čiastkové skutkové tvrdenia strán a tieto aj riadne vyhodnotil. V odôvodnení taktiež uviedol, ktoré z rozhodných skutkových okolností preukázané boli a ktoré nie. Odvolací súd v tomto poukazuje na skutočnosť, že do odôvodnenia súdu prvej inštancie je potrebné zahrnúť iba rozhodné skutkové okolnosti, aby rozsudok neobsahoval nadbytočné informácie. Súd prvej inštancie sa taktiež v odôvodnení zaoberal vyhodnotením dôkaznej situácie a obsahom predmetného rozhodnutia je aj riadne hodnotenie dôkazov, ako aj riadne opísanie úvahy súdu prvej inštancie pri ich hodnotení. Aj táto časť odôvodnenia rozhodnutia súdu prvej inštancie má logickú postupnosť. Taktiež možno konštatovať, že rozhodnutie súdu prvej inštancie má riadne uvedené právne posúdenie veci, pričom pod právnym posúdením sa rozumie činnosť, pri ktorej súd podriaďuje zistený skutkový stav pod príslušnú právnu normu. V odôvodnení svojho rozhodnutia súd prvej inštancie odcitoval právne normy a v ďalšej časti odôvodnenia vysvetlil, ktoré zo skutkových zistení odôvodňujú aplikáciu práve tejto právnej normy. Z vyššie uvedených dôvodov odvolací súd považoval predmetnú odvolaciu námietku za nedôvodnú.

16. K druhej odvolacej námietke, že rozsudok vo veci samej bol zákonným sudcom vyhlásený na pojednávaní dňa 23.01.2020 za osobnej neprítomnosti žalobkyne, pričom táto riadne a včas písomne oznámila svoju práceneschopnosť a túto skutočnosť zákonný sudca účelovo a špekulatívne do zápisnice z pojednávania zo dňa 23.01.2020 neuviedol, odvolací súd uvádza nasledovné. Zo zápisnice z pojednávania konaného na súde prvej inštancie dňa 23.01.2020 (zápisnica na č.l. 164) vyplýva, že s predmetným dátumom pojednávania bola žalobkyňa oboznámená na predchádzajúcom pojednávaní konanom dňa 25.11.2019, ktorého sa osobne zúčastnila, pričom zo samotnej zápisnice z pojednávania

(č.l. 82) je zrejme, že dátum 23.01.2020 o 09.00 hodine na čísle dverí 306, ako ďalší termín pojednávania zobrala riadne na vedomie a taktiež zobrala na vedomie skutočnosť, že nebude na toto ďalšie pojednávania písomne predvolaná. Z uvedeného možno konštatovať, že o termíne pojednávania dňa 23.01.2020, na ktorom bolo rozhodnuté vo veci samej, samotná žalobkyňa vedomosť mala. K jej ospravedlneniu z pojednávania, ktoré údajne zákonný sudca súdu prvej inštancie nerespektoval, resp. v predmetnej zápisnici z pojednávania neuviedol, odvolací súd konštatuje, že zo samotnej žiadosti žalobkyne zo dňa 19.01.2020 (na č.l. 166) vyplýva, že žalobkyňa písomným podaním doručeným súdu dňa 23.01.2020 o 10.50 hod., ospravedlnila svoju osobnú neúčast' na nariadenom pojednávaní konanom dňa 23.01.2020 z dôvodu jej pracovnej neschopnosti, pričom súčasťou tohto podania bolo aj potvrdenie o dočasnej práceneschopnosti č. T XXXXXX s tým, že samotná žalobkyňa písomne uviedla, že súhlasí s tým, aby súd konal a vo veci rozhodol aj za jej osobnej neúčasti. Zároveň je potrebné konštatovať, že predmetné pojednávania na deň 23.01.2020 bolo stanovené na 09.00 hod., pričom písomné ospravedlnenie neúčasti žalobkyne na riadne nariadenom pojednávaní bolo súdu prvej inštancie doručené v rovnaký deň, avšak až v čase 10.50 hod. Z tohto dôvodu aj túto druhú námietku žalobkyne odvolací súd považuje za nedôvodnú.

17. K tretej odvolacej námietke žalobkyne, že jej nebol doručený rozsudok vo veci samej zo strany súdu prvej inštancie, odvolací súd poukazuje na informáciu o výsledku doručenia listinného rovnopisu (na č.l. 180 súdneho spisu), pričom z informácie o výsledku doručenia listinného rovnopisu je zrejme, že rozsudok vo veci samej bol doručovaný F. V. Z., s trvalým pobytom na W. č. XX, XXX XX H. dňa 17.04.2020, pričom ako časť vyhotovenia informácie o výsledku doručenia je uvedený termín 20.04.2020 o 19.30 hod. Z uvedeného vyplýva, že rozsudok vo veci samej bol žalobkyňi doručený dňa 20.04.2020. Vzhľadom na skutočnosť, že žalobkyňa je fyzickou osobou a takto vystupuje aj ako advokátka, je pre doručovanie rozhodnutia podstatné iba správne označenie žalobkyne na doručovanej zásielke, nie miesto kde sa súdna zásielka dostala do dispozičnej sféry adresáta - žalobkyne. Keďže žalobkyňa zásielku riadne prevzala a zároveň podala odvolanie včas, nemožno ohľadne tohto postupu súdu prvej inštancie vzhľadom na takú intenzitu porušenia procesných práv žalobkyne, ktorá by mala za následok porušenie práva na spravodlivý proces. Vzhľadom na tieto skutočnosti odvolací súd aj tretiu odvolaciu námietku žalobkyne považuje za nedôvodnú.

18. Predmetom konania iniciovaného žalobkyňou bol teda jej nárok na náhradu škody vyplatením nemajetkovej ujmy vo výške 20.008,10 eura s príslušenstvom, a to z dôvodu zodpovednosti štátu za škodu spôsobenú pri výkone verejnej moci nesprávnym úradným postupom v zmysle zákona č. 514/2003 Z.z. a zároveň v porušení práva žalobkyne spočívajúceho vo vydaní nezákonného rozhodnutia a nesprávnym úradným postupom okresnej a krajskej prokuratúry, ktorá vydala rozhodnutia nie v zákonnej lehote a obe v rozpore s Informačným zákonom. V časti porušenia práv žalobkyne, keď obe prokuratúry rozhodovali v rozpore s Informačným zákonom, súd prvej inštancie správne vyhodnotil, že toto porušenie svojim obsahom a podstatou nebolo natoľko závažné, aby bolo vôbec spôsobilé vyvolať žalobkyňi konkrétnu ujmu. Aj odvolací súd je toho názoru, že samotné konštatovanie porušenia práva uplatneného žalobkyňou v súlade s Informačným zákonom je dostatočné a nezakladá objektívny nárok na požitie prísnejších ustanovení zákona č. 514/2003 Z. z. Pokiaľ by skutkovým základom malo byť porušenie ustanovení Informačného zákona, odvolací súd konštatuje, že žalobkyňa časť zo žiadanych informácií o predmetnom konaní mala už zo skoršieho konania, a tak je otáznosť, či samotné porušenie práva na informácie vôbec mohlo privodiť žalobkyňi konkrétnu škodu, o ktorej žalobkyňa v podanej žalobe tvrdí, že vznikla. O takto teoreticky vzniknutej škode u žalobkyne samotná žalobkyňa v priebehu kontradiktórneho sporu neunesla dôkazné bremeno.

19. Zároveň, pokiaľ by skutkovým základom pre žalobkyňou tvrdenú škodu v danej veci mala byť skutočnosť, že vo svojom osobnom a profesionálnom živote sa cíti byť poškodená prebiehajúcim trestným stíhaním, ktoré sa vedie za skutok zneužívania právomoci verejného činiteľa, nie je možné v tomto procesnom štádiu trestného konania konštatovať existenciu, resp. neexistenciu vzniknutej škody z dôvodu, že do dnešného dňa Úrad špeciálnej prokuratúry, Generálnej prokuratúry SR, naďalej v danej veci koná a predmetné trestné stíhanie nebolo zastavené. Táto skutočnosť vyplýva zo spisu súdu prvej inštancie, pričom žalobkyňa ukončenie trestného stíhania za skutok zneužívania právomoci verejného činiteľa žiadnym spôsobom nepreukázala a ani netvrdila. V tejto časti možno konštatovať, že žaloba žalobkyne je podaná predčasne a žalobkyňa bude oprávnená na uplatnenie si nemajetkovej, či majetkovej ujmy spočívajúcej vo vzniku škody, ktorá by bola spôsobená orgánmi verejnej moci, až po právoplatnom zastavení trestného stíhania vedeného voči jej osobe za skutok zneužívania právomoci

verejného činiteľa. Možno teda uzatvoriť, že nemajetková ujma z dôvodu porušenia práv na informácie zo strany žalobkyne je nedôvodná pre nie závažné porušenie práv žalobkyne, ktorého sa dopustili prokuratúry a ktoré malo nízku intenzitu tak, ako to správne konštatoval súd prvej inštancie. Vznik nemajetkovej ujmy, ktorá by mohla byť spôsobená orgánmi verejnej moci zároveň preukázaný nebol z dôvodu neexistencie rozhodnutia o ukončení trestného stíhania voči žalobkyni za skutok zneužívania právomoci verejného činiteľa.

20. Rovnako súd prvej inštancie správne rozhodol o zamietnutí uplatnenej majetkovej ujmy žalobkyne, a to poštovného, keď správne uzatvoril, že majetkovú ujmu predstavujú výdavky a trovy súvisiace so správnym konaním a o týchto trovách konania už rozhodol samotný správny súd a k predmetnej majetkovej ujme v podobe poštovného už žalobkyňa je držiteľkou exekučného titulu.

19. Odvolací súd ďalej poukazuje na to, že správne výroku vo veci samej zodpovedá aj správny výrok o trovách konania.

20. Vychádzajúc z vyššie uvedeného odvolací súd postupom vyplývajúcim z ust. § 387 ods. 1 a 2 CSP rozsudok súdu prvej inštancie vykazujúci riadnu obsahovú štruktúru a dostatočné odôvodnenie ako vecne správny potvrdil.

21. O trovách odvolacieho konania odvolací súd rozhodol podľa ust. § 396 ods. 1 CSP v spojení s ust. § 255 ods. 1 CSP a ust. § 262 ods. 2 CSP tak, že stranám sporu nebolo priznaný nárok na náhradu trov odvolacieho konania. V odvolacom konaní bol úspešný žalovaný, ktorému však zo spisu žiadne preukázateľné trovy odvolacieho konania nevyplyvajú a ani si ich neuplatnil. V odvolacom konaní neúspešnej žalobkyni nemohla byť priznaná náhrada trov odvolacieho konania. Odvolací súd preto vyslovil, že stranám sporu nárok na náhradu trov odvolacieho konania nepriznáva. Správnosť takéhoto rozhodnutia vyplýva aj z rozhodnutia Najvyššieho súdu Slovenskej republiky sp. zn. 6Cdo/544/2015.

22. Rozhodnutie bolo prijaté senátom Krajského súdu v Prešove v pomere hlasov 3:0.

Poučenie:

Proti tomuto rozsudku odvolanie nie je prípustné.

Proti rozhodnutiu odvolacieho súdu je prípustné dovolanie, ak to zákon pripúšťa (§ 419 CSP) v lehote dvoch mesiacov od doručenia rozhodnutia odvolacieho súdu oprávnenému subjektu na súde, ktorý rozhodoval v prvej inštancii. Ak bolo vydané opravné uznesenie, lehota plynie znovu od doručenia opravného uznesenia len v rozsahu vykonanej opravy (§ 427 ods. 1 CSP).

Dovolateľ musí byť s výnimkou prípadov podľa § 429 ods.2 v dovolacom konaní zastúpený advokátom. Dovolanie a iné podania dovolateľa musia byť spísané advokátom (§ 429 ods. 1 CSP).

V dovolaní sa popri všeobecných náležitostiach podania uvedie, proti ktorému rozhodnutiu smeruje, v akom rozsahu sa toto rozhodnutie napáda, z akých dôvodov sa rozhodnutie považuje za nesprávne (dovolacie dôvody) a čoho sa dovolateľ domáha (dovolací návrh) (§ 428 CSP).